

Éjféli Szentmise 2012.

Bevezetés

A liturgikus köszöntés után, éjféli szentmisénk kezdetén szeretettel köszöntök mindenkit, aki velünk ünnepel. Különös szeretettel köszöntöm azokat a kedves testvéreket is, akik rokonaik karácsonyi meglátogatása alkalmából jöttek el ebbe a szép kis templomba karácsonyt ünnepelni. Tisztelettel köszöntöm velünk együtt ünneplő más vallású vendégeinket, s templomot ritkábban felkereső testvéreinket is.

E nap, ujjongó örömmel emlékezünk a világtörténelem egyik legcsendesebb és legtitokzatosabb pillanatára, amikor egy ártatlan csöppség pici testében, Földünkre lépett az Isten és megajándékozott szeretetével és békéjével.

Méltóbban erre emlékezni, ezt megünnepelni máshol nem lehet, mint a fényesen kivilágított fenyőfákkal díszített, betlehemes templomokban. Hogy valóban méltóképpen ünnepelhessünk, vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, és élesszük fel lelkünkben Karácsony, a Megtestesülés szent titkát.

Evangelium után

Gyermekkoromból őrzött szép látvány jelenik meg emlékezetem képernyőjén. Éjjel tizenegy órakor megkondult a templom nagyharangja. Messze zengő hangja éjféli misére hívta az alvókat és a virrasztókat. Hangja benyomult a tanyák világába és indulásra készítette a karácsonyt ünneplőket. Hosszú tömött sorokban indultak el a templomba. Gyönyörű látvány volt. Mint apró csillagok közeledtek minden irányból a lámpás emberek. A tanyai utakon, mert még az én kedves kis falumban nem volt utcai

világítás. A lámpák szelíd fénye segítette az embereket a sötét éjszakában. A bejárat előtt kioltották a lámpát és ünnepi lélekkel léptek be a fényárban úszó, fenyőillatos isten-házába.

Örültek, hogy a sötétségből a világosságba érkeztek.

Vajon miért idézem fel ezt a látványt itt és most, ahol a kivilágított utcák, az autók fényszórója biztonságos közlekedést szavatol számunkra?

Egyszerűen azért, mert ma is a sötétségből érkezünk. Nem tudom, gondoltunk-e ma éjszaka arra, hogy miért tartunk ezen a napon éjféli szentmisét? Egyszerűen azért, hogy figyelmeztessen arra a sötétségre, ami nem fizikai, hanem szellemi világunk jellemzője. Elfogult történészek feccsegnek az úgynevezett sötét közepkorról. Ma már, a harmadik évezred küszöbén, a világháborúk, a helyi viszályok véres korszakában inkább a sötét újkorról lehetne és kellene beszélnünk.

Az emberiség nemcsak tudományában, technikájában művészetében fejlődik, hanem a bűnözésben is.

Szent János panasza ma is időszerű: "A Világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogadta be." Ez a magyarázata annak, hogy miért uralkodik körülöttünk sötétség, szellemi, erkölcsi sötétség

Ha a körülöttünk ólálkodó külső sötétségről beszélünk, első helyen kell említenünk a világméretű szegénységet okozó monetáris világszellemet

S történik mindez azért, mert hiányzik az emberi szívekből az a szeretet, amelyet Jézus akart meggyújtani születésének csodálatos éjjelén.

Az emberi önzés, a pénz-imádat, a hatalom mindenáron való megszerzése, az életet pusztító és családo-

kat szétszóró globalizációs szellem. Az erkölcsi relativizmus, nihilizmus szemfedőt, fekete szemfedőt borít milliók lelkére.

Megrokkant akaratumk, belátásra képtelen értelmünk szinte tehetetlen ezzel a pusztító folyamattal szemben. Mindezek láttán sokan megvádolják az Istent: Miért tette az embert a Föld urává? Miért ajándékozta meg a szabadsággal, amely azzal a kockázattal jár, hogy a gonoszság, a gyűlölet, a sötétség szolgálatába állítja az ember nagyszerű képességeit?

Sötétségből érkezünk tehát, látnunk kell, ugyanis, hogy a sötétség, a gonoszság fejedelme ma is folytatja emberellenes aknamunkáját. Nem tudjuk miért, de Isten meghagyott annyit szabadságából, hogy a Föld színpadán, a világ végéig tartó emberi drámában eljátssza hazugságot, rágalmat, s gyűlöletet szító, bukásra ítélt szerepét.

Vajon miről ismerhető fel veszedelmes jelenléte? Először is gyűlöl mindent és mindenkit, aki, és ami Istenre emlékezteti az embert. Igénybe veszi a hírközlő eszközöket, hogy leromboljon minden erkölcsi gátat, és rávegye az embereket Isten törvényeinek megvetésére. Széltében-hosszában terjeszti hazugságait. Szeretné a közöny és a tagadás felhőivel végérvényesen eltakarni a betlehemi csillagot, és fülsiketítő lármával elnyomni a karácsonyi üzenetet.

Mindezek ismeretében felvetődik a kérdés, hogy mi templomban jelenlevő keresztények, mit tegyünk, mit tehetünk a sötétség ellen?

Talán tegyük le szellemi fegyverzetünket, és tétlenül nézzük a gonoszság térhódítását? Sokszor szeretnénk, ha az Isten hatékonyabban beleszólna életünk alakulásába. A megaka-

dályozná a gonoszság működését és diadalra segíteni az igazságot.

Miért nem teszi meg mindezt? A válasz helyett rámutat egy istállóra, egy Gyermekre, Akiben testet öltött végtelen szeretete. Isten ma az emberi szívekhez szól, azokhoz az emberi szívekhez, amelyek készek a szeretetnek, a Betlehemi Kisdednek a befogadására.

Mi tehát a teendők? Nem azt kell kérnünk Jézustól, hogy isteni hatalmával változtassa meg körülményeinket. Ezt nekünk kell megtennünk. Nem azt kell kérnünk, hogy változtassa meg férjünket vagy feleségünket. Nekünk kell megváltoznunk.

Ne legyünk vasárnapi, karácsonyi keresztények. Jézus ezt mondta: Legyetek só! Legyetek kovász! Legyetek a világ világossága! És úgy világoskodjék a ti világosságotok, hogy látván azt a kívülállók, ők is dicsőítsék a mennyei Atyát.

A templomból kilépő hívek annak idején, újra meggyújtották lámpásukat, hogy biztonságos léptekkel igyekezzenek hazafelé.

Ez lenne a mi hivatásunk is. Gyűjtsuk meg itt a Betlehemi Kisded jászolánál szívünkben a szeretet lángját! S ünnepi érzésekkel vigyük magunkkal otthonainkba a szeretet fényét, mert ez az egyetlen olyan fényesség és világosság, amely messze úzi e világból a sötétséget. És amelylyel a Betlehemi Kisded ajándékozta, és ajándékozta a jóakarátú embereket.

Ámen

F. F.

A záró gondolatot Juhász Gyula: Betlehemes ének c. verséből idézem.

Ó, emberek, gondoljatok ma rá,
Ki rómaihoz, barbárhoz, zsidóhoz,
A kerek föld mindegyik gyermekéhez
Egy üzenettel jött: Szeressetek!”